

Nejat İşler

Ben Hep Senin
Yanımdaydım

NEJAT İŞLER
BEN HEP SENİN
YANINDAYDIM

Mundi Kitap

Ben Hep Senin Yanındaydım, Nejat İşler

© 2019, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Mayıs 2019, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 100000 adet yapılmıştır.

Yönetici editör: Özlem Alkan K

Editör: Önder Abay

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ, Ebru Aydın

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak fotoğrafı: Muhsin Akgün

Çizimler: Melike Acar

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-4051-0

MUNDİ KİTAP

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

mundikicap.com/9789750740510

bilgi@mundikicap.com

Mundi Kitap, Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Ticaret ve Sanayi A.Ş.'nin markasıdır.

Sertifika No: 43514

NEJAT İŞLER
BEN HEP SENİN
YANINDAYDIM

ÖYKÜ

MUNDI

NEJAT İŞLER, 29 Şubat 1972'de İstanbul Eyüp'te doğdu. Eyüp Ebussuud Efendi İlkokulu'nu, Caęaloęlu Anadolu Lisesi'ni, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Devlet Konservatuvarı Sahne Sanatları Bölümü Tiyatro Anasanat Dalı'nı bitirdi. Eęitimine devam ederken dizilerde oynamaya başladı. İstanbul Devlet Tiyatrosu'nda çalıŐtı. ArkadaŐlarıyla beraber, Kahramanlar Soytarılar Tiyatrosu adlı bir grup kurdu. Pek çok televizyon dizisi ve sinema filminde yer aldı. Can Yayınları'ndan çıkan *Gerçek Hesap Bu!* (2016) adlı bir kitabı var.

MELİKE ACAR, 1978'de İstanbul'da doğdu. Anadolu Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Grafik Tasarım Bölümü'nde okudu. Oęrenciyken sergi çalıŐmaları oldu. Profesyonel izerlięe *Leman* dergisi bünyesindeki *Atom* dergisinde başladı, hemen ardından *Leman* ve *L-Manyak*'ta çizmeye devam etti. Halen yurtdıŐı ağırlıklı olmak üzere Moda'daki ev ofisinde illstratrlk mesleğine devam ediyor. Bir kedisi ve bir köpeği var.

İçindekiler

Dört Yılda Bir	13
Ahmet'in Öyküsü	23
Adı Bahtiyar	59
Biz Zavallı Erkekler	65
<i>Hayalet Palyaço'nun Laneti</i>	91
Öfkeli Piçler Bataryası	123

Yola gidiyorum yine. uçaktayım. beni yollayanlar kıyak yapmışlar, “bizıns klas” koltuğundayım. yanım boş.

“ne içersiniz?”

“cin tonik, biraz da limon suyu.”

“saat 10.00’den önce alkol servisimiz yok.”

“peki.”

bi bardak soğuk suyumu içtim. biraz geriliyorum uçak seyahatlerinde. yıllar evvel bi izmir uçuşunda hava boşluğuna denk gelmiştim. bunun doğal bi durum olduğunu düşünürken yanındaki kadın koluma yapıştı. öyle bi sıktı ki kolumu, “ulan, gerçekten taklaya geleceğiz,” dedim. o gün bugündür, hava ulaşımı sıkıntılı geçiyor benim için. bi şeyler içmek rahatlatıyor. (neyse, palavraya gerek yok, havada karada denizde her yerde rahatlatıyor.) harman kaldım bu sefer. yolculuk üç saat, bar iki saat sonra açılacak. gözlerimi kapadım, seni düşledim. yan koltuğumda oturuyordun. elinde bi kitap vardı. göz göze geldik, “masal okuyorum, iyi geliyor,” dedin. yanıma kitap almayı unuttuğum. sıkıntımı anladın, kitabı bana uzattın. “al, okumaya başla, iyi gelecek.” teşekkür edip aldım kitabı elime. tam ilk sayfayı çevirecekken uçağın güvenlik anonsu düşlerimden uyandırdı beni. gözümü açtığımda, hostes kılığına bürünmüş dünyanın en güzel kadını, portakal suyu uzattı, çapkın bi göz kırpış eşliğinde.

“buyrun nejat bey.”

“teşekkür ederim.”

bardaktan bi yudum aldım. havai fişekler patladı içimde. vot-ka portakal! tekrar kapattım gözümü, düşümde seni görmek için. kitabı geri verecektim, yoktun. kitabın kapağına baktım:

Ben Hep Senin Yanındaydım.

masallara daldım...

DÖRT YILDA BİR

Sile'de gemi karaya oturmuş. 16 mürettebat kurtarılmayı bekliyor. Dalgalar koca gemiyi köpük patlamalarıyla aşıyor. Haberi sunan kadını uyarıyor görmediğimiz insanlar. Kendi iyiliği için. Habercilerin işleri zor gerçekten. Kanalı değiştirdim. Böbrek nakli için nakliyat yapan bir arabayı çalan manyak bir çiftin yolculuğunu anlatan *Ben Hep Senin Yanındaydım* diye bir filme denk geldim sinema kanallarının birinde. Neyse, iyi insanlarmış, böbreği hastaneye yetiştirdiler. Neyse iyi insanlarmış. Birbirlerini fazla meşgul etmeden ayrıldılar. Bu televizyon benim değil. Burası benim evim değil. Yalnız evde klas bir buzdolabı olduğunu söyleyebilirim, içi ağzına kadar dolu...

Telefonumun ekranı aydınlanıyor arada; mesajlar, aramalar. Kimseye cevap verecek halim yok. Midem berbat. Karnım gazla öyle dolu ki, meteoroloji balonu olup memlekete hizmet edebilirim. Hiç güçlü bir karakter olamadım. Fiziğim izin vermiyor. Dün akşam tansiyonlu bir basketbol maçı seyrettim, sonrasında berbat bir seks. Kadın sabrının son noktasında uyumaya karar verdi. Son nefesini verirken taksi durağının numarasını yazıp bı-

rakmış sehpanın üzerine. Eve geldim. Dolaptaki şişeyi bardağa boşaltıp televizyon kanallarında sörf yaptım.

16 mürettebat hâlâ kurtarılamadı. Telefon durmadı. Kafam bir türlü güzel olmadı. Telefona uzun bir süre cevap vermeyince, beni merak eden ve bir şekilde evime girebilen arkadaşlarım var. Onlardan birine güvenerek yeni şişeyi açtım. 150 miligramlık ilacımı da gömdüm. Geçirmeye, osurmaya başlayıp rahatlayacağım birazdan. Akşam birilerine söz vermiştim, o yüzden saati öğrenmek için telefona baktım. 14.47 oldu. Biri beni Facebook'a davet etmiş, 18 mesaj, 31 cevapsız çağrı. 29 Şubat tarihi gözümün içine girdi. Hay Allah, bugün benim doğum günüm...

Şirketteki arkadaşlar havalı bir mekân kapatmışlar. Daha kapısına yaklaştığımda, sigara içmeye çıkmış olanlar küçük bir karşılama yaptılar. Oğlanlardan biri zorla ağzıma puro soktu ve ateşledi. Hiç sevmem. Sonra da elbirliğiyle hiç gücü kalmamış vücudumu havalara attılar. Hiç sevmem. Telefon bir yana, sigara-çakmak bir yana, cüzdan bir yana savruldu. Holiganlar biraz sakinleyince, yerdekileri ceplerime sokuşturup sanki gerdeğe giriyormuşum gibi sırtımı şaplaklayarak dükkâna doğru ittirdiler beni.

Mahşer yeri gibi içerisi. Tanıdık tanımadık bir sürü insanla göz göze geldim. Sevip sevmediklerim dahil. Sarılmalar, ıslak öpüşmeler ve yalamaların arasında patronun locasına götürüldüm. Beni görünce, en sevdiği şuşisinden attı ağzına, şampanyasından büyük bir yudum aldı, çevresindeki ona sırnaşan kadın kalabalığını ittirdi, "İşte kahramanımız!" diye bağırarak koca memelerinin arasına soktu kafamı. Nefes alamıyorum. "Keşke bir 6.45'liğim olsaydı cebimde, arka arkaya sıkar zayıflatırdım puştu," diye geçirdim içimden. Suni teneffüse girmeden ayı, ben eline uzanabileceğim mesafedeki müdür kadınlardan birine yalvaran gözlerle baktım. Kuvvetli kollarıyla mengeneden kurtardı bede-

nimi, oturttu yanına. Adam ısrarını devam ettirmedi, bana biraz kırgın bakarak suşi, şampanya ve kızlar üçgenine oturdu yine. “Ne kadar şanslısın, doğum gününde olan şeye bak,” dedi müdürüm. Etrafıma baktım, bundan yıllar evvel nefret ettiğim ne varsa çevremdeydi ve devamlı bana bakıyorlardı. Kadına teşekkür edip tuvalete gitmek istedim. Kalabalığı biraz zor da olsa yenerek (sarılmalar, pandiklemeler, shot bardakları dayamalar, yabancı kanneların verdiği başarı haberlerimizi 13 kere seyretmek ve benzerleri arasında) eriştim tuvalete. Bu mekânı biliyorum, tuvaletlerin olduğu koridorun karanlığında dışarıya bir çıkış yolu var. Oraya ulaşmak isterken nispeten sevdiğim, işinin duayenlerinden olduğuna inandığım bir bakanla karşılaştım. Yaşının 18 olmasının imkânsız olduğu küçük bir kadına sutyen kontrolü yapıyordu. “Vay,” dedi, “bizi gururlandırdın. Böylesi bir projeyi düşünmek, tasarlamak ve finans bulmak çok zordur. Ülkem adına seni kutluyor ve teşekkür ediyorum.” Kadını bana iteledi ve gitti.

Nihayet çıkabildim dışarı. Arka kapı boş bir sokağa açılıyor Allahtan. Küçük kadın içeride kalmak istiyordu, çektim kolundan sıkıca, “Gel,” dedim.

“Bilmem ne amca babamın arkadaşıdır, onun yanındayken bana bir şey olmaz.”

“Tatlım, orada bir sürü amca var, şişe kılığında, toz kılığında onlara güvenmiyorum, bindireyim seni bir taksiye, sonra ne yaparsan yap.”

Direndi biraz.

“Beni tanıyorsun değil mi?”

“Evet, sen kahramanımsın!”

“La havle, tamam işte, kahramanların görevleri vardır, biri de bu!”

“Ama kahramanlar bizim özgürlüğümüzün teminatı değil midir, şu anda kısıtlıyorsun özgürlüğümü?”

Taksiye bindirdim, “Ne halin varsa gör, içinden 30’a kadar say, taksiden ineceksen öyle in, görmeyeyim senin halini,” dedim, anlaştık, ters istikamete doğru yürüdüm.

Eve gitmek istemiyorum. Olabildiğince yalnız kalabileceğim bir yer arıyorum. Eski zamanlarda takıldığım, eski zamanlarla alakası kalmamış bir yer mesela. Buldum. Üniversite yıllarından aramızda kimin parası varsa onunla gittiğimiz meyhane. Allahım ne güzel günlerdi. Orta direk esnaf, yorgun banka memurları, bohem sanatçılar, gazeteciler ve bizim gibi salaklar ne güzel paylaşırdık her şeyi. “Uyanık” denilen kişilerle kavga çıkarıldığımız, “enayi” denilen insanlara yardım ettiğimiz zamanlar...

Sokağı döndüm. Tam karşımda işte. Meyhaneydi, şimdi kafe olmuş. Aklımda bir sürü anıyla ve neredeyse o zamanki heyecanla ulaştım kapısına. İçeriye baktım, benim yaşlarımda biri, sandalyeleri çevirmiş, temizlik yapıyor. “Başka yere gideyim, rahatsız etmeyeyim,” diye geçiriyorum içimden, fakat ayaklarım gitmiyor. Bir süre sonra beni fark etti. Eliyle bir “buyur” işareti yaptı. Dayanamadım, girdim...

Soğukta epey yürümüşüm, “Konyağınız bulunur mu?” diye sordum. “Varsa bir-iki tane içer kaçırım.” “Tabii,” dedi siması bir yerlerden tanıdık adam. Kim olduğunu çıkarmaya çalışırken etrafa göz gezdirdim. Benim araştıran gözlerime takıldı herhalde, “Babam tam şu masada oturdu yıllarca,” dedi. Bizim meşhur tiyatrocunun abiden bahsediyor. Herkesten gizlenir gibi gelir ilişir, masasına kurduğu güler yüzlü yalnızlık örgüleriyle patronlar hariç kimseyle oturmazdı. Uzaktan masalara kadeh kaldırır, bazen bizim masamızı kontrol ettirir, aşçıbaşının, “Hadi yine iyisiniz gençler,” lafıyla ortaya bir buçuk ızgara köfte uçururdu. Tutamadım kendimi, hıçkırmaya başladım. “Hadi, bu peder beyden olsun,” dedi, güzel bir şişe Metaxa ve iki bardak koydu sandalyelerini düzelttiği masaya. “Şunu içer kapatırız beraber, tanıdık bir taksiye bindiririm, bırakır seni eve.”

Meyhanenin patronu öldükten sonra, babası dayanamamış her gün oturduğu masaya başkalarının oturacağı fikrine. Elde avuçta ne varsa satmış, oğlunun çalışkanlığına güvenmiş, çekmiş krediyi, satın almış dükkânı. Şart koşmuş bir de, “Ben bu masadan kalkmadım yıllarca. Sen o masanın etrafında, mutfakta, kilerde koşturarak büyüdün. Ben ne zaman bu masadan kalkarım, dükkânın başını bırakmayacaksın. Kimselere emanet etmeyeceksin. Buranın müşterilerine var-yok demeyeceksin, bakacaksın. Çünkü onlar baktılar bana ömrüm boyu, onlar sayesinde ekmek götürdüm eve, büyüttüm seni...” Oğlan, “Tamam,” demiş, birkaç yıl sonra babası masadan kalkmış. İçki fiyatlarına zamlar, müdavimlerin –her anlamda– göçüşü, personel ve mafya dertleri derken, mütevazı bir kafeye dönüştürmüş dükkânı. “Böyle işime geldi biraz. İki kişiyle,” babasının masasını gösterip, “aslında üç kişiyle çeviriyoruz dükkânı. O yine oradan televizyona bakıyor, TRT’den vazgeçmezdi biliyorsun. Sanat müziği, at yarışı, Loto, haberler takılırdı öyle.” Güzellik yarışmalarına da açıktan bahis yaptığını hatırlattım, kahkahalara boğulduk.

“Sen ne yaptın sonra?” diye sordu. Şişenin yarısını geçmiştik, eskilerden birine hissettiklerimi anlatmak istedim. “Benim için küçük, insanlık için büyük işlere girişmek istedim. Genetik mühendisi olmaya karar verdim. Ailem zar zor okuttu beni, bitirdim okulu, yallah Amerika’ya. Çokuluslu bir şirkete girdim. Bir sürü deney yaptım günahsızlarla. İnsanların ömürlerini uzatmak istedim. Yardımseverlikten değil ha, bencillikten. Kendimi biraz da suçlu hissediyordum galiba. Çocukluktan kalma bir şaka yüzünden. Yaşlıtlarımla aynı yaşta olmadım ben hiç. Sekiz yaşına girerlerdi, ben iki... Ha, bugün benim doğum günüm. 29 Şubat, dört yılda bir.” “Eee, ne güzel arkadaş, mutlu yıllar. Niye üzülüyorsun ki?” Cebimden telefonumu çıkardım, internete girdim, ismimi yazdım. Dün sabahki basın toplantılarının görüntüleri düştü. Bir

de ince uzun bir zarf. Pek önemsemeden masaya bıraktım zarfı. Çıkan ilk görüntüyü izlettim telefondan.

“Ünlü biliminsanımız falanca filanca, yaptığı çalışmalar sonucunda, insanları her dört yılda bir yaş gençleştirecek sıralı formülünün Dünya Sağlık Örgütü tarafından, bu seneden itibaren kullanılacağını açıkladı. Sayın filanca, dünyanın birçok yerinde bu formülün anne karnında erken teşhise yardımcı olacağını, bebek ölümlerinin azalacağını müjdeledi.”

Heyecanlandı masa arkadaşım, “Çok güzel işte!” Telefonu cebime koyarken masadaki zarfı elime aldım açtım, içinden bir Milli Piyango bileti çıktı. 29021972 numaralı bir bilet. Güldüm. Doğum günüm peşimi bırakmıyor. “Açsana televizyonu, eski günlerdeki gibi, çekiliş vardır.” Şişenin kalanını diktim. İnana-mıyorum, verdiğim formülü sadece zenginlere kullandıracaklar ve hâlâ benimle dalga geçiyorlar. “İşte,” dedi eski dostum, “aynı o günlerdeki gibi. Kal biraz daha, eskilerden konuşalım.”

“Yok, ben artık gideyim. Sen bana bir taksi çağır, ben de tuvalette biraz kusacağım.”

“Tamam, nasıl istersen.”

Tuvalete girdim. Yıllardan beri uğraştığım şeyin nasıl elimden uçtuğunu, neredeyse çocukluk arkadaşım olan avukata nasıl inandığımı, beni nasıl iğrenç bir kahramana dönüştürdüklerini ve o bileti karışıklıkta nasıl cebime soktuklarını düşündüm biraz. Sonra bolca kustum. Dünyanın belki de en safça yaşayan dükkânında kustum. “Taksi geldi,” dedi, “iyi bir abimizdir merak etme.” Tam tuvaletten çıkarken televizyondaki ses, büyük ikramiyeyi okudu. 29021972. Düşündü, baktık birbirimize, anladı, bağırma ve bana sarılmaya başladı. Neredeyse kemiklerimi kıracaktı. Zorla ayrıldım. “Babaya selam söyleyeyim mi?” diye sordum. Anlamadı.

“Nasıl?”

Benim gibi bir kukla için bile sevinen gözlerine baktım, kıyamadım çevirdim lafı.

“Taksici babaya... Yanına gidip özür dileyeceğim, yürümek istiyorum biraz.”

“Ha, olur. Zaten birazdan beni almaya gelecekti, ben söylerim merak etme.”

Tam köşeyi dönecektim, “Dört yıl sonra yine karşılaşırız inşallah,” diye bağırdı. “İnşallah karın ceketini kuru temizlemeye gönderirken ceplerine bakar,” dedim kendi kendime...

gözlerimi kapadım, seni düşledim.
yan koltuğumda oturuyordun. elinde bi kitap vardı.
göz göze geldik, "masal okuyorum, iyi geliyor," dedin.
yanıma kitap almayı unutmuşum. sıkıntımı anladin,
kitabı bana uzattın. "al, okumaya başla, iyi gelecek."
teşekkür edip aldım kitabı elime. tam ilk sayfayı çevireceksen
uçanın güvenlik anonsu düşlerimden uyandırdı beni.
gözümü açtığımda, hostes kılığına bürünmüş
dünyanın en güzel kadını, portakal suyu uzattı,
çapkın bi göz kırpiş eşliğinde.

"buyrun nejat bey."

"teşekkür ederim."

bardaktan bi yudum aldım. havai fişekler patladı içimde.
votka portakal! tekrar kapattım gözümü, düşümdе
seni görmek için. kitabı geri verecektim, yoktun.
kitabın kapağına baktım:

Ben Hep Senin Yanındaydım.

masallara daldım...

mundikitap.com

twitter.com/mundikitap

facebook.com/mundikitap

instagram.com/mundikitap

ISBN: 978-975-07-1051-0

9 789750 740510